

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 stycznia 2018 roku

Sąd ustalił, co następuje:

W latach 2010-2011 w Krajowym Rejestrze Sądowym zarejestrowana była pod firmą Biuro Handlu Zagranicznego (...), spółka z o.o. z siedzibą w W. (uprzednio Biuro Handlu Zagranicznego (...) sp. z o.o.), której prezesem jednoosobowego zarządu i osobą zajmującą się sprawami gospodarczymi był R. G..

(dowód: wydruk z (...) k.285-288, zeznania świadka I. K. k. 96-99v, 357v-358)

W Biurze Handlu Zagranicznego (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. prowadzone były postępowania kontrolne nr (...) oraz (...).

(dowód: zeznania świadka I. K. k. 96-99v, 357v-358)

W trakcie kontroli ustalono, że Biuro Handlu Zagranicznego (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. nie wykazało, w składanych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego W. M. deklaracjach VAT-7 dla podatku od towarów i usług za okres od stycznia do grudnia 2010 roku oraz zeznaniu podatkowym CIT-8 za 2010 rok, dokonanej sprzedaży usług i produktów marki A. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) .H.-U. (...) R. S..

(dowód: zeznania świadków I. K. k. 96-99v, 357v-358, A. R. k. 202-203, 358-358v, J. K. k. 200, 258v, H. C. k. 164-66, 373v, R. S. k. 151-155, 378, G. W. k. 172-177, 411, zeznanie podatkowe CIT 8 k.12-13, deklaracje VAT k.81-82)

Powyższe działanie spółki Biuro Handlu Zagranicznego (...) doprowadziło do uszczuplenia zobowiązania podatkowego w łącznej kwocie 2.966.527,00 zł, w tym podatku od towarów i usług w kwocie 1.591.794,00 zł oraz podatku dochodowego od osób prawnych w kwocie 1.374.733,00 zł. Zadłużenie spółki nie zostało spłacone.

(dowód: k. 5-10 decyzja (...), k. 157-162 decyzja, k. 252-254 postanowienie WSA, k. 246, 248 pismo dyrektora Izby Skarbowej, k. 212.-222 decyzja (...), k.256-260 decyzja, k. 261 informacja)

Aktualne miejsce pobytu R. G. na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie jest znane. **Postępowanie w przedmiotowej sprawie toczyło się w trybie art. 173 § 1 k.k.s. – tj. postępowania w stosunku do nieobecnych.**

Sąd zważył, co następuje:

Nie ulega wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie spółka z o.o., działająca pod firmą Biuro Handlu Zagranicznego (...) (uprzednio Biuro Handlu Zagranicznego (...)) prowadziła sprzedaż usług i produktów marki A. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) .H.-U. (...) R. S., co nie zostało uwzględnione w złożonych przez spółkę deklaracjach VAT-7 oraz zeznaniu podatkowym CIT-8.

Powyższe wynika zarówno z przedmiotowych deklaracji VAT-7, zeznania CIT-8, wydawanych w prawie decyzji podatkowych, jak i z zeznań świadków tj. I. K., pracownika Urzędu Kontroli Skarbowej w W., który podał, że po przeprowadzeniu kontroli okazało się, iż spółka Biuro Handlu Zagranicznego (...) nie uwzględniła w deklaracjach i zeznaniu podatkowym sprzedaży usług i produktów marki A. oraz świadków A. R., J. K., H. C., R. S., G. W., którzy potwierdzili sprzedaż na rzecz podmiotów, w których pracowali zarówno usług i jak i produktów marki A. ze strony

Biura Handlu Zagranicznego (...). Zeznania świadków Sąd uznał za wiarygodne z uwagi na ich rzeczowy charakter oraz spójność z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie.

W ocenie Sądu nie zachodzą także wątpliwości co do tego, że R. G., będący Prezesem jednoosobowego Zarządu spółki Biuro Handlu Zagranicznego (...) (uprzednio Biuro Handlu Zagranicznego (...)), uprawniony osobiście do działania w jej imieniu oraz samodzielnie do składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych spółki, miał świadomość niewykazywania sprzedaży towarów i usług na rzecz ww. podmiotów, skoro deklaracje i zeznania był przez oskarżonego podpisywane osobiście.

Powyższe wynika bowiem nie tylko ze stanowczych, konsekwentnych i kategorycznych zeznań świadka I. K., ale również z wyników przeprowadzonej w spółce kontroli. Sąd uznał zeznania ww. świadka za wiarygodne w tym zakresie także dlatego, że znajdują one potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w przedmiotowej sprawie, w szczególności w deklaracjach i zeznaniu podatkowym.

Autentyczność i prawdziwość zgromadzonych w sprawie dowodów nieosobowych nie wzbudziła wątpliwości Sądu, nie była też kwestionowana przez strony, dlatego też nie odmówiono im wiary i mocy dowodowej.

Mając więc na uwadze powołane argumenty Sąd uznał, że postępowanie dowodowe wykazało winę oskarżonego R. G. w zakresie postawionego mu przez rzecznika oskarżenia publicznego zarzutu, zaś jego zachowanie wyczerpało znamiona zarzucanego mu przestępstwa karnoskarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt. 1 k.k.s.

Analizując zachowanie R. G. przez pryzmat stawianego mu zarzutu, zauważyć należało, iż odpowiedzialność karnoskarbową ponosić może wyłącznie osoba fizyczna, a po myśli art. 9 § 3 k.k. za przestępstwo skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolności prawną.

Wobec powyższego zdaniem Sądu należy uznać, iż skoro R. G., pełniący funkcję Prezesa jednoosobowego Zarządu spółki Biuro Handlu Zagranicznego (...) (uprzednio Biuro Handlu Zagranicznego (...)), uprawniony z tego tytułu osobiście do działania w jej imieniu oraz samodzielnie do składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych spółki, zobowiązany był do prowadzenia ewidencji rachunkowej spółki z zakresu podatku VAT i podatku dochodowego od osób prawnych jak również rzetelnego tym samym dokonywania rozliczeń podatkowych z budżetem, a zatem odpowiadał za powyższe czynności osobiście, to skoro nie wykazał w deklaracjach VAT-7 dla podatku od towarów i usług za miesiące od stycznia do grudnia 2010 roku oraz zeznaniu podatkowym CIT-8 za 2010 rok sprzedaży towarów i usług na rzecz ww. podmiotów gospodarczych, a tym samym podał w nich nieprawdę, czym doprowadził do uszczuplenia zobowiązania podatkowego w łącznej kwocie 2.966.527,00 zł, co stanowi wielką wartość, to wypełnił znamiona czynu z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt. 1 k.k.s.

Odpowiedzialności na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. Podlega podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie.

Powyższy przepis wprowadza karalność oszustwa podatkowego, zaś istotą zabronionego zachowania jest wprowadzenie organu podatkowego w błąd poprzez niezgodne z rzeczywistością przedstawienie (lub zatajenie) okoliczności mających wpływ na wysokość podatku. Oszustwo podatkowe polega więc na takim działaniu lub zaniechaniu, które wprowadzi czyni zadość formalnym obowiązkom podatkowym (składanie deklaracji), ale jednocześnie znamionuje się usiłowaniem (co najmniej) wprowadzenia organu podatkowego w błąd. Przy czym karalne jest samo narażenie podatku na uszczuplenie. Dla bytu przestępstwa określonego w art. 56 § 1 k.k.s. nie jest wymagane nastąpienie faktycznego uszczuplenia należności podatkowych, które nie stanowi ustawowego znamienia wskazanego czynu. Zakresem powyższego przepisu objęte są czyny zabronione polegające już tylko na narażeniu

na uszczuplenie podatku, a tym bardziej polegające na spowodowaniu takiego uszczuplenia (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2009 r., V KK 309/08, OSNKW 2009/4/31, LEX nr 485042).

Przy czym przez uszczuplenie rozumieć należy obniżenie wysokości zobowiązania podatkowego w stosunku do jego wysokości ustalonej w oparciu o prawidłowe zastosowanie regulacji prawa podatkowego do konkretnego stanu faktycznego (por. Komentarz do art. 56 k.k.s., teza nr 62, w: Kardas Piotr, Łabuda Grzegorz, Razowski Tomasz, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. II, LEX). Sprawcami tychże czynów zabronionych mogą być podatnicy tylko w odniesieniu do tych podatków, które związane są z ustawowym obowiązkiem składania deklaracji. Uzupełnieniem tej normy blankietowej będą przepisy poszczególnych ustaw podatkowych przewidujące stosowne terminy składania wskazanych oświadczeń przez podatnika.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do uznania, że oskarżony R. G. wiedział, iż spółka Biuro Handlu Zagranicznego (...) (uprzednio Biuro Handlu Zagranicznego (...)) sprzedawała usługi i towary na rzecz takich podmiotów jak (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) .H.-U. (...) R. S., a tym samym wiedział, że skoro w składanych deklaracjach VAT i zeznaniu podatkowym CIT-8 ta sprzedaż nie jest odzwierciedlona, to podaje nieprawdę i zataja prawdę. Z uwagi na liczbę wystawionych deklaracji i zeznań oraz działanie przez okres kilkunastu miesięcy, nie sposób uznać, iż było to tylko przeoczenie oskarżonego, ale realizacja wcześniej zaplanowanego zamiaru.

Z kolei po myśli art. 6 § 2 k.k.s. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony, przy czym w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy. Mając więc ten przepis na uwadze Sąd uznał, że prezentowane przez oskarżonego na przestrzeni kilkunastu miesięcy zachowanie, stanowi jeden czyn zabroniony.

Po myśli zaś art. 53 § 16 k.k.s. wielka wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza tysiąckrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia, które w 2011 roku wynosiło 1386 złotych (rozporządzenie Rady Ministrów z 5.10.2010 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2011 r. Dz.U. 2010 r. Nr 194, poz. 1288). Zatem wielka wartość w realiach przedmiotowej sprawy to kwota przekraczająca 1.386.000 zł, zatem łączna kwota 2.966.527,00 zł z tytułu uszczuplonego działaniem R. G. podatku spełnia powyższy warunek i stanowi wielką wartość.

Powyższe zaś uzasadnia zastosowanie instytucji nadzwyczajnego obostrzenia kary z art. 38 § 2 pkt. 1 k.k.s.

Reasumując tę część rozważań Sąd stwierdził, iż zachowanie R. G. wypełniło znamiona czynu określonego w art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt. 1 k.k.s.

Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kary Sąd uwzględnił przede wszystkim wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, na który składa się głównie rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, chronionego przepisami prawa, którym jest tu mienie Skarbu Państwa, jak również wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej.

Rozważając okoliczności negatywnie wpływające na wymiar kary Sąd wziął pod uwagę także cykliczność i regularność działania oskarżonego (co miesiąc), jak również stopień winy R. G., który umyślnie popełnił przypisane mu przestępstwo.

Zaś jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił dotychczasową niekaralność R. G. (k. 383), jak również stosunkowo niedługi okres czasu (kilkanaście miesięcy), w ciągu którego oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

W przekonaniu Sądu orzeczonej kara, po zastosowaniu obligatoryjnego obostrzenia kary, 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości

każdej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych, jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, zaś jej dolegliwość nie przekracza stopnia zawinienia oskarżonego.

Ustalając z kolei wysokość stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę treść art. 23 § 3 zdanie 2 k.k.s., zgodne z którym stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2012 roku sygn. akt III KK 397/11, Biul. PK 2012/7/22 czy też z dnia 10 listopada 2011 roku sygn. akt II KK 259/11, Lex nr 1084720) wskazuje się zaś, że punktem wyjścia dla dokonania stosownych obliczeń stawki dziennej grzywny na podstawie art. 23 § 3 k.k.s. jest kwota minimalnego wynagrodzenia obowiązująca w czasie popełnienia przypisanego czynu, z kolei w przypadku czynu ciągłego, czas ten wyznaczany jest datą ostatniego z podjętych przez sprawcę działań składających się na przestępstwo kwalifikowane z art. 6 § 2 k.k.s, a więc w niniejszej sprawie kwota 1386 złotych (minimalne wynagrodzenie w 2011 roku). Wobec powyższego wysokość jednej stawki nie mogła być niższa niż 46,20 złotych.

Nie mając aktualnych danych o dochodach oskarżonego, jego warunkach osobistych, rodzinnych, stosunkach majątkowych i możliwościach zarobkowych (postępowanie toczyło się w stosunku do nieobecnych) Sąd wyznaczył wysokość każdej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 złotych, zaokrąglając do pełnych dziesiątek złotych wysokość najniższej wyliczonej w powyższy sposób stawki.

Z uwagi na fakt, iż R. G. korzystał w toku postępowania karnego z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, którego wynagrodzenie z tytułu udzielanej pomocy prawnej nie zostało w całości ani w części uiszczone, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. J. wynagrodzenie na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2368), jego wysokość ustalając w oparciu o § 17 ust. 1 pkt. 2, § 17 ust. 2 pkt. 3, § 20 oraz § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714 ze zm.).

Nie mając zaś aktualnych danych o stosunkach rodzinnych i majątkowych oskarżonego oraz nie mogąc ustalić czy uiszczenie kosztów sądowych nie byłoby dla niego zbyt uciążliwe, Sąd zwolnił R. G. od ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa.